

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 24 Αὐγούστου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 34

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 257)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΔΙΑΚΧΩΦ

Ὑπάρχουν τρία ἀρχιπελάγη εἰς τὴν Ἀρκτικήν θάλασσαν, γνωστὰ ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν Νέα Σιβηρία καὶ περιλαμβάνοντα τὰς νήσους τοῦ Λόγκ, τὰς Ἀνδεγκυϊκὰς νήσους καὶ τὰς νήσους Διακχώφ. Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτο, τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν, ἀπαρτίζει σύμπλεγμα νήσων κειμένων μεταξὺ τῆς 73 καὶ 75 μοίρας βορείου πλάτους καὶ τῆς 130^ο καὶ 140^ο ἀνατολικοῦ μήκους, ἐπὶ ἐκτάσεως τεσσαράκοντα ἐννέα χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Αἱ κυριώτεραι τῶν νήσων τούτων ὀνομάζονται Κοτελνγῆ, Κλινγῆ, Μαλγῆ καὶ Βελκώφ. Ἐπὶ τῆς νήσου Κοτελνγῆ, τῆς σημαντικωτέρας καὶ μεσημβρινωτέρας ἐξ ὧν, ἀπεχούσης δὲ τετρακόσια χιλιομέτρα περίπου ἀπὸ τῆς ἡπείρου, ἐπάτησε τὸ προσωπικὸν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» μετὰ πλοῦν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, καθ' ἃς διήνυσεν ἐξακοσίας ἕως ἐπτακοσίας λεύγας.

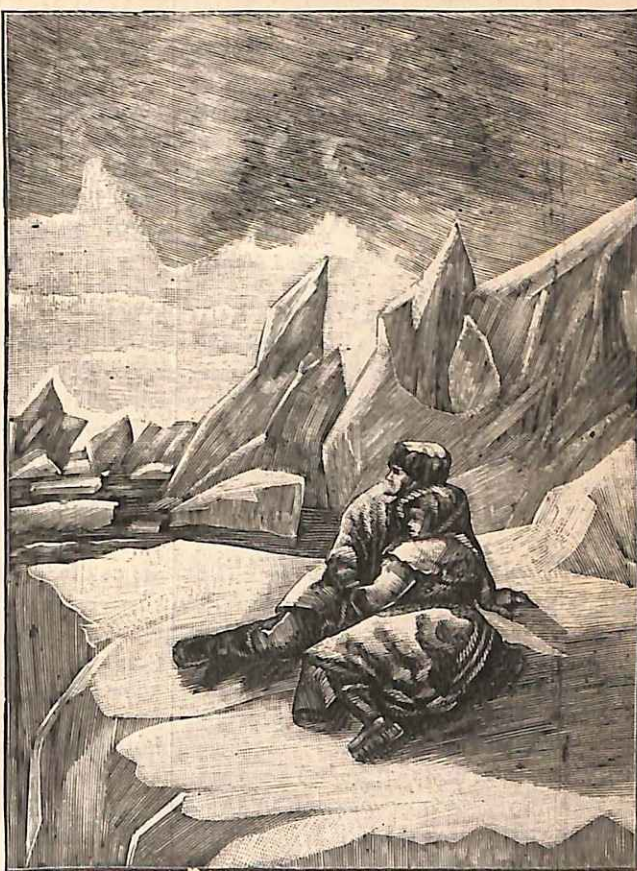
Αἱ νῆσοι Διακχώφ εἶνε ἡ τελευταία γῆ τὴν ὁποίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆνης σφαίρας δύναται τις νὰ συναντήσῃ πρὸ τῶν πάγων τοῦ βορείου πόλου, κειμένου δεκαπέντε μοίρας ὑψηλότερον. Οἱ ναυαγοὶ μας λοιπὸν εἶχον ριφθῇ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἂν καὶ εἰς πλάτος χαμηλότερον τοῦ τῆς Σπιτσεβέργης καὶ τῶν βορείων χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι, ἂν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἐπροχώρησεν ἀκουσίως πρὸς τὸν πόλον περισσότερον ἢ ὅσον ὑπελόγιζεν, ἦλθεν ὁμως πλησιέστερον πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ῥωσίαν. Τὸ ταξιδιὸν τῆς ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς ἦτο μᾶλλον κινδυνώδες παρὰ ἐπίπονον. Δι' αὐτοῦ οἰκονόμησεν ἄλλον τόσον δρόμον, διὰ χωρῶν πολὺ δυσβάτων κατὰ τὸν χειμῶνα. Καὶ ἴσως δὲν θὰ εἶχον οἱ Κασκαμπέλ οὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπύνου, ἂν ἡ τελευ-

ταία κακοτυχία δέν τοὺς ἔρριπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν τῶν νήσων Διακχώφ. Θὰ εἶχον τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἢ θὰ ἠναγκάζοντο νὰ τὴν ἀποκτήσουν διὰ τῆς φυγῆς; Ἀθῆλον! Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν θὰ ἐβράδυνον νὰ το μάθουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Διακχώφ, — περὶ τοὺς τριακοσίους ἐν ὄλῳ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, εἶνε οἱ ὀλιγώτερον πολιτισμένοι ἐκ τῶν λαῶν τῶν χωρῶν ἐκείνων, τῶν Τσουξῆς, τῶν Γιουκαγίρων καὶ τῶν Σαμογεδῶν. Ἀπεχθεῖς τὴν ὄψιν, εἰδωλολάτραι φανατικοὶ, φύσει ἄρπαγες καὶ κλέπται, ἀσκοῦν ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὴν ἀλιεῖαν τῶν κητῶν, τὰ ὅποια ἀφθονοῦν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀρκτικῆς θαλάσσης καὶ τὴν θήραν τῶν φωκῶν, πολυαρίθμων καὶ ἐδῶ ὡς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Βέριγκ κατὰ τὸ θέρος.

Ὁ χειμὼν τῆς Νέας Σιβηρίας εἶνε δριμύτατος. Οἱ ἰθαγενεῖς κατοικοῦν εἰς τρώγλας σκοτεινάς, τὰς ὁποίας σκάπτουν μέσα εἰς τὴν χιόνα. Αἱ τρώγλαι αὗται διαιροῦνται ἐνίοτε εἰς δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων δέν εἶνε δύσκολον νὰ ἔχῃ τις ἀρκετὰ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Ὡς καύσιμον ὕλην μεταχειρίζονται ξύλον ὀρυκτόν, (ἀπὸ δάση τὰ ὅποια ἔχουν ταφῇ εἰς προκατακλυσμαῖαν ἐποχὴν). Ἐκ τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τοὺς γαιάνθρακας, μεγάλαι ποσότητες εὐρίσκονται εἰς τὰς νήσους ταύτας, ἐκτὸς τῶν ἐστῶν τῶν κητῶν, τὰ ὅποια καίονται ἐπίσης. Μία ὁπῆ, φθάνουσα μέχρι τῆς στέγης τῶν τρωγλῶν τούτων, φέρει ἔξω τὸν καπνὸν ἀπὸ τὰς πρωτογενεῖς τῶν ἐστίας. Διὰ τοῦτο ἐκ πρώτης ὀψεως τὸ ἔδαφος φαίνεται ἀναδίδον ἀτμούς. Τρέπονται δὲ οἱ ἰθαγενεῖς κυρίως ἀπὸ κρέας

«Εφοβοῦντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καταποντισμόν». (Σελ. 266).

ρέννου (τὰ μηρυκαστικά ταῦτα εἶνε πολυάριθμα εἰς τὰς νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους), κατὰ δεύτερον λόγον ἀπὸ κρέας ταρανδου καὶ ἀπὸ παστὺς ἰχθεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων κάμνουν μεγάλας προμηθείας πρὸ τοῦ χειμῶνος. Τέλος, ὡς μονάρχης ἀπόλυτος ἐδασίλευε τότε τῶν ἰθαγενῶν τῶν Διακχώφ αὐστηρὸς τις ἀρχηγός, ὀνομαζόμενος Τσου-Τσούκ.

Εἰς τοιαύτας χεῖρας ἐπεσεν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην τοῦ Βεριγγείου, νὰ καταλήξουν εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Διακχώφ, νὰ εὐρεθῶν ἐνώπιον ἀνθρώπων τόσον ὀλίγον φιλοξένων καὶ πολιτισμένων — ἂ, τοῦτο ὑπερέβαινε πραγματικῶς τὰ ὅρια τῆς κακοτυχίας. Διὰ τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ δέν ἔκρυπτε ποσῶς τὴν δυσαρέσκειάν του, βλέπων ἑαυτὸν περιστοιχιζόμενον

ὕπὸ ἑκατοντάδας ἰθαγενῶν, οἱ ὅποιοι οὐρ-
λίαζον, ἐχειρονόμουν καὶ ἠπειλοῦν ἀκόμη
τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς.

«Ε! μά τί διάβολο θέλουν αὐτοὶ οἱ
πίθηκοι! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ἀπω-
θήσας τοὺς τολμηροτέρους, οἱ ὅποιοι τὸν
εἶχον πλησίαση πάρα πολύ.

— Μὲ μᾶς τὰ ἔχουν, πατέρα, ἀπήν-
τησεν ὁ Γιάννης.

— Παράξενος τρόπος ὑποδοχῆς! Μή-
πως ἔχουν ὄρεξιν νὰ μας φάγουν;

— «Οχι δά» μού φαίνεται μόνον ὅτι
θέλουν νὰ μας κρατήσουν, νὰ μας φυλα-
κίσουν εἰς τὴν νησὶν των.

— Νὰ μας φυλακίσουν;

— Ναί, ὅπως ἐφυλάκισαν δύο ναύτας,
ποὺ ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς! »

Ὁ Γιάννης δὲν ἐπρόφρασε νὰ δώσῃ
περισσότερα ἐξηγήσεις. Δωδεκάς ἰθα-
γενῶν συνέλαβον τὸν κύριον Σέργιον καὶ
τοὺς συντρόφους του. Ἐκόντες ἄκοντες
ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς
τὸ χωρίον Τουρκέφ, τὴν πρωτεύουσιν
οὗτως εἰπεῖν τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Συγχρόνως εἰκοσάς ἄλλων ἰθαγενῶν
διηυθύνθησαν πρὸς τὴν «Εὐδρομον Οἰ-
κίαν» ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεδίδετο ἐλαφρὸς
καπνός, ὁρατὸς πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τὸ
ἔσχατον φῶς τῆς ἡμέρας.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας οἱ αἰχμά-
λωτοι ἔφθασαν εἰς τὸ Τουρκέφ, ὅπου εἰ-
σῆχθησαν εἰς εὐρεῖαν τρώγλην, ἐσκαμ-
μένην ὑπὸ τὴν χιόνα.

«Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε αἱ φυλα-
καί», εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ μόλις τοὺς ἄ-
φησαν μόνους περὶ τῆς ἐστίας, τῆς ἀ-
νημμένης εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὑπογείου.

Ἐκεῖ ἐν πρώτοις ὁ Γιάννης καὶ ἡ
Καγέττη διηγήθησαν τὰς περιπετειὰς
των. Τὸ τεμάχιον τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερε
διηυθύνθη πρὸς δυσμάς, ἀφ' οὗ ἀπεκρύνθη
ὁπισθεν τῶν πλεόντων πάγων. Ὁ Γιάν-
νης ἐκράτει τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν εἰς τὰς
ἀγκάλας τοὺς, φοβούμενος μὴ ἀνατραπῇ
ἐκ τῶν συγκρούσεων καὶ τῶν τιναγμῶν.

Δὲν εἶχον τροφάς, δὲν εἶχον στέγην,
ἐφοβοῦντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν
καταποντισμόν, ἀλλὰ παρηγοροῦντο ἀ-
μοιβαίως καὶ ἤλπιζον. «Ἐπῆλθεν ἡ
ἡ νύξ... σκότος βαθύτατον... Μακρό-
ταται ὥραι διέρρευσαν φόβου καὶ ἀγω-
νίας... Ἐπὶ τέλους ἔλαμψεν ὥρᾳ ἡ
αὐγή, ὅτε ἡ ἐλαφρὰ ἀλλὰ πιστὴ αὐτῶν
σχεδιά ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς παγωμένης
θαλάσσης. Ἐσώθησαν!... ἤρχισαν τό-
τε νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τοῦ πάγου κατὰ τύ-
χην καὶ ἐπλανήθησαν οὕτως ἐπὶ πολὺ,
ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον Κοτελνγῆ
καὶ ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν.

— Εἶπες, Γιάννη, ὅτι καὶ ἄλλους δύο
ναυαγούς κρατοῦν αὐτοὶ φυλακισμένους;
ἠρώτησεν ὁ κύριος Σέργιος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ τοὺς εἶδαν;

— «Οχι, κύριε Σέργιε, ἀπήντησεν ἡ

Καγέττη. Ἀλλὰ ἠμπόρεσα κάπως νὰ ἐν-
νοήσω τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν, διότι
ὁμιλοῦν ρωσικὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔμαθα
ὅτι ἐκράτησαν δύο ναύτας εἰς τὸ χωρίον
των.

Τῷ ὄντι ἡ γλῶσσα τῶν βορείων φύ-
λων τῆς Σιδηρίας εἶνε ἡ Ρωσικὴ, ὥστε
ὁ κύριος Σέργιος ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ
μὲ τοὺς κατοίκους τῶν Διακχώρ. Ἀλλὰ
τί καλὸν νὰ περιμεῖν τις ἀπὸ τοὺς λη-
στάς αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι, διωκόμενοι ἀπὸ
τὰς πολυανθρώπους ἐπαρχίας, τὰς
παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν, εὗρον
ἄσυλον εἰς τὰς νήσους τῆς Νέας Σιδη-
ρίας, ὅπου δὲν ἐφοβοῦντο πλέον τὴν Ρωσ-
σικὴν κυβέρνησιν;

Ἡ ὀργὴ τοῦ Κασκαμπέλ στερηθέντος
οὕτως ἀπροόπτως τῆς ἐλευθερίας του
καὶ συλλογιζομένου ὅτι οἱ κακοῦργοι
ἐκεῖνοι θάνατον καὶ θά ἐλθόντων
τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», εἶνε ἀπερίγρα-
πτος.

— «Ελα, ἡσύχασε, Καῖσαρ! τῷ ἔλεγεν
ἡ Κορνηλία. Δὲν σε ὠρελεῖ εἰς τίποτε
ὁ θυμός. Συλλογίσου ὅτι ἠμποροῦσε νὰ
πάθωμεν καὶ χειρότερα.

— Χειρότερα, Κορνηλία;

— Πολὺ χειρότερα, Καῖσαρ! Γιὰ
συλλογίσου νὰ ἐχάναμε τὸν Γιάννην καὶ
τὴν Καγέττην! Ἀλλὰ νὰ πού τοὺς ἡύ-
ραμεν καὶ εἴμεθα ὅλοι σῶοι καὶ ὑγιεῖς!
Δὲν εἶνε θαῦμα που διεφύγαμεν τοσούτους
κινδύνους, καὶ ἀντὶ νὰ θυμῶνῃς τώρα καὶ
νὰ παραφέρεσαι, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ
εὐχαριστήσῃς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν;

— Τὴν εὐχαριστῶ, Κορνηλία, τὴν εὐ-
χαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς. Μοῦ ἐπι-
τρέπεται ὅμως, νομίζω, νὰ καταρασθῶ τὸν
διάβολόν που μας ἔρριψε 'ς τὰ νύχια
αὐτῶν τῶν κακούργων... Ἀνθρώποι εἶνε
αὐτοὶ ἡ κτήνη; »

«Ἄν εἶχε δικαίον ὁ Κασκαμπέλ, δὲν
εἶχεν ἄδικον ὅμως καὶ ἡ Κορνηλία. Κα-
νεῖς ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τῆς «Εὐδρομου
Οἰκίας» δὲν ἔλπειν! Ὅσοι ἀπῆλθον ἀπὸ
τὸ Πόρτ-Κλαράνς, τόσοι εὐρέθησαν εἰς
τὸ χωρίον Τουρκέφ.

«Ναί... μέσα σὲ μιὰ τρύπα σὰν τὰ
κουνάδια καὶ τοὺς τυφλοπόντικους! ἐπι-
θύρουν ὁ Κασκαμπέλ. Οὐτε ἀκούδια δὲν
θὰ κατεδέχοντο νὰ φωλιάσουν ἐδῶ μέσα!

— Μπρέ! ἐξεχάσαμε τὸν Μακρολέ-
λεκα! » ἀνέκραξε τότε ὁ Ἀλέκος.

Πραγματικῶς, τί ἀπέγειναν ὁ πιστὸς
Μακρολέλεκας; Τὸν εἶχον ἀφήσῃ νὰ
φυλάττῃ τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν». Ἀρὰ
γε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, εἶχεν ὑ-
περασπίσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου
του; Ἀρὰ γε, εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τῶν ἀγριανθρώπων ἐκείνων;

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἀλέκος ἐνεθυμήθη τὸν
Μακρολέλεκαν:

— Ἀμὲ ὁ Ζάκος; εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀμὲ ὁ Τζὼν Μπούλ; εἶπεν ἡ
Ναπολέαινα.

— Ἀμὲ τὰ σκυλιά; προσέθεσεν ὁ Γιάννης.
Ἐννοεῖται ὅτι ἀνησυχῶν πρωτίστως
διὰ τὸν ἀγαθὸν Μακρολέλεκαν. Ὁ πίθη-
κος, ὁ παπαγάλος, ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ
Μαρέγκος ἤρχοντο κατὰ δεύτερον λόγον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη θόρυβος
ἔξω. Ἀντήχουν ὕβρεις, βλασφημίες καὶ
ὕλακαί. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ θύρα τοῦ ὑπο-
γείου ἠνοίχθη ἀποτόμως, ὁ Βάγκραμ καὶ
ὁ Μαρέγκος εἰσώρμησαν καὶ μετ' αὐτοὺς
εἰσῆλθε καὶ ὁ Μακρολέλεκας.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε! ἀνέκραξεν
Ἐκτός ἄν... δὲν εἶμαι ἐγώ... γιατί, μὰ
τὸν Θεό, δὲν ξεύρω πᾶ πού βρίσκομα
καὶ τί εἶμαι!

— Εἶσαι ὁ Μακρολέλεκας καὶ εὐρί-
σκεσαι ἀκριβῶς ὅπου εὐρίσκόμεθα καὶ
ἡμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ, τείνων
πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία»; ἠρώ-
τησε ζωηρῶς ἡ Κορνηλία.

— Αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι τὴν ἀνεκά-
λυψαν μέσα 'ς τὰ χιόνια, ἀπήντησεν ὁ
Μακρολέλεκας, ἐξεύχθησαν οἱ ἴδιοι σὰν
νὰ ἦσαν ζῆα καὶ τὴν ἐσुरαν εἰς τὸ χω-
ρίον των.

— Καὶ ὁ Ζάκος;

— Ἐπῆραν καὶ τὸ Ζάκο.

— Καὶ ὁ Τζὼν-Μπούλ;

— Ἐπῆραν καὶ τὸν Τζὼν-Μπούλ.

Τελος πάντων, ἀφ' οὗ ἡ οἰκογένεια
Κασκαμπέλ ἐκρατεῖτο εἰς τὸ Τουρκέφ,
καλλίτερον ἢ τοῦ ἤλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ
«Εὐδρομος Οἰκία», μολοντί διέτρεχε
τὸν κίνδυνον νὰ ληστευθῇ.

Ἐν τούτοις ἤρχισαν νὰ πεινοῦν, δὲν
ἐφαίνετο δὲ πιθανὸν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς εἰ-
χον τὴν συνήθειαν νὰ διατρέφουν τοὺς
φυλακισμένους των. Εὐτυχῶς ὁ προβλε-
πτικώτατος Μακρολέλεκας, εἶχε λάβῃ
τὴν πρόνοιαν νὰ γεμίσῃ ὅσον ἠδύνατο τὰ
θυλάκιά του. Ἐξῆγαγε λοιπὸν ἐκεῖθεν
μερικὰ κυτία παστῶν κρεάτων, τὰ ὅποια
ἤρκεσαν διὰ τὸ πρῶτον γεῦμα. Μετὰ
τοῦτο, καθεὶς ἐτυλίχθη μὲ τὴν γούναν
του καὶ ἐκοιμήθη ὅπως ἠμπόρεσε, μέσα
εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν
καθίστα σχεδὸν ἀποπνικτικὴν ὁ καπνὸς
τῆς ἐστίας.

Τὴν ἐπαύριον — 5 Δεκεμβρίου, — ὁ
κύριος Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐ-
ξῆχθησαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν των καὶ ἀνέ-
πνευσαν μὲ ἀπερίγραφτον ἀνακούφισιν
τὸν ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου, μολοντί τὸ ψῦ-
χος ἦτο ἀρκετὰ θριμύ.

Τοὺς ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ
Τσοῦ-Τσοῦ.

Ὁ ἄρχων οὗτος, — φυσιογνωμία πο-
νηρὰ καὶ πολὺ ὀλίγον ἐλκυστικὴ, — κα-
τῶκει εἰς ὑπόγειον εὐρύτερον καὶ ἀνετώ-
τερον ἀπὸ τὰς τρώγλας τῶν ὑπηκόων
του. Ἡ κατοικία αὕτη ἦτο ἐσκαμμένη
παρὰ τοὺς πόδας χιονοσκεποῦς βράχου,

ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου ἐσχημάτιζεν ἀρκετὰ
καθαρῶς μιὰν κεφαλὴν ἄρκτου.

Ὁ Τσοῦ-Τσοῦ ἐφαίνετο ὡσεὶ πεντη-
κοντούτης. Τὸ ἄτριχον πρόσωπόν του,
μὲ τοὺς μικροὺς ἐκείνους καὶ ζωηροὺς
ὡς ἀνημμένους ἄνθρακας ὀφθαλμούς,
προσελάμβανεν ἑκφρασιν ζωώδη ἀπὸ τοὺς
μακροὺς ὀξεῖς ὀδόντας, οἱ ὅποιοι ἀνεσή-
κοναν τὰ χεῖλη του. Καθήμενος ἐπὶ σω-
ροῦ διφθερῶν, ἐφόρει ἐνδύματα ἀπὸ
δέρμα ρέννου, ὑποδήματα ἀπὸ δέρμα
ζώκης, καὶ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ
γούναν.

«Αὐτὸς φαίνεται πλούσιος ἄνθρωπος»,
ἐψιθύρουν ὁ Κασκαμπέλ.

Πλησίον του ἐκάθηντο δύο ἢ τρεῖς ἐκ
τῶν προκρίτων τῆς πατρίδος. Ἐξῶ δὲ
ἐπερίμενον περὶ τοὺς πεντήκοντα ἰθαγε-
νεῖς, ἐνδεσμεμένοι σχεδὸν ὅπως καὶ ὁ ἀρ-
χηγὸς των, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο τις
νὰ διακρίνῃ τὸ φύλον, ὑπὸ τὰ ἐνδύματα,
τὰ ὅποια φοροῦν ἀπαράλλακτα ἄνδρες
καὶ γυναῖκες τῆς Νέας Σιδηρίας.

Ὁ Τσοῦ-Τσοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον
εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὸν κύριον Σέρ-
γιον, τοῦ ὁποίου βεδίως ἐμάντευε τὴν
ἐθνικότητα, καὶ τῷ εἶπεν εἰς ἀρκετὰ κα-
θαρὰν ρωσικὴν.

«Πόσος εἰσθε;

— Ὑπήκοος τοῦ Τσάρου! ἀπεκρίθη ὁ
κύριος Σέργιος, μὲ τὴν ιδεάν ὅτι ὁ αὐ-
τοκρατορικὸς τίτλος θὰ ἐπεβάλλετο κά-
πως εἰς τὸν κυρίαρχον τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που.

— Καὶ αὐτοὶ ἐδῶ; ἐπανέλαβεν ὁ
Τσοῦ-Τσοῦ δείξας τὰ μέλη τῆς οἰκογε-
νείας Κασκαμπέλ.

— Γάλλοι! ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέρ-
γιος.

— Γάλλοι; ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχηγός,
ὡς νὰ ἦσαν πρώτην φοράν δι' ὑπῆρχε
λαὸς ἡ φυλὴ μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Καὶ
ἐκείνη ἐκεῖ; προσέθεσε δείξας τὴν Κα-
γέττην, διότι ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ νεᾶ-
νις θὰ εἶχεν ἄλλην πατρίδα.

— Εἶνε Ἰνδὴ! ἀπεκρίθη ὁ κύριος
Σέργιος.

(Ἐπαύει συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

«Ἄνδρα μου, ἐγὼ σοὺ το εἶπα καὶ
σοὺ το ξαναλέγω: Ἦθελα νὰ ἐγινόμουν
κυρία, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ἡμέρα μονάχα!
Τί εὐτυχισμένη ζωὴ ποῦ περνοῦν ἡ κυ-
ρίες! Καλοτρώγουν, καλοπίνουν, καλο-
ντύνονται καὶ δὲν κάμνουν τίποτα. Ἐγὼ
ἀπὸ ὀκτὼ χρόνων κορίτσι δουλεύω νύχτα-
μέρα σὰν τὸ σκυλί, φορῶ παληόρουχα
καὶ... ὁ Θεὸς πεῖνὰ το ξερεῖ τί τρώγω!

— «Οχι βέβαια πιστοῦνιὰ κάθε-μέρα!
ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κύριος Διαμάντης, ὁ
ἄνδρας τῆς Ἀγγέλω.

— Τὸν καιρὸ ποῦ μαζεύω τὰ ξύλα που
κόβεις εἰς τὸ λόγγο, ἐξηκολούθησεν ἡ
Ἀγγέλω, καὶ τὰ δένω, καὶ κοκκινίζουν τὰ

χέρια μου ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ τὰ χουχου-
λίζω γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, τότε θυμοῦμαι
τῆς εὐμορφῆς ἐκείνης κυρίας μὲ τὰ κατά-
πρα χέρια, ποῦ χωρὶς νὰ εἶνε κουρα-
σμένες κάθονται σὲ πολυθρόνες καὶ ἀνα-
παύονται ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ λέγω πάντα
ἀπὸ μέσα μου: Ἀχ, ἂς ἦμουν κ' ἐγὼ
σὰν κι' αὐτές, γιὰ μιὰ ἡμέρα μονάχα!

— Ὅλη αὐτὴ κοπανίζεις, εἶπεν ὁ κύριος
Διαμάντης.

— Καὶ πῶς το λέγω, τί μὲ τοῦτο;
ἀπήντησεν ἡ Ἀγγέλω. Ποῦ εἶνε ἡ μά-
γισσα ποῦ θὰ με κάμῃ ἀπὸ φτωγὴ χω-
ριάτισσα, μεγάλη κυρία!

Ὁ κύριος Διαμάντης ἐσκέφθη ὀλίγας
στιγμὰς κατόπιν ἀπήντησεν:

— Ναί, καλὰ λές, μάγισσες δὲν ὑπάρ-
χουν τώρα, τοῦλάχιστον εἰς τὸ χωρίό
μας. Ἀλλὰ μιὰ φορά ποῦ το ἐπιθυμεῖς
τόσῳ, ἐγὼ θὰ σε εὐχαριστήσω: Θὰ σε
κάμω κυρία γιὰ μιὰ μέρα!

— Ἀλήθεια; ὦ, ἄνδρα μου, τί εὐτυ-
χισμένη ποῦ θὰ εἶμαι! Μὰ πῶς θὰ το
κατορθώσῃς;

— Μὰ νὰ: δὲν εἶπες πῶς ἡ κυρίες
ἔχουν ὠραία φορέματα; Ἐ, τὴν ἡμέρα
ἐκείνη φόρεσε τὰ νυφιάτικά σου, δόξα τῷ
Θεῷ τὰ ἔχεις ἀκόμα. Θέλεις καὶ πολυ-
θρόνα; Θὰ δανεισθῶ γιὰ μιὰ μέρα τὴν
πολυθρόνα τοῦ κύριου Μήτρου, ποῦ τὴν
ἔκαμε ὅταν εἶχε τὴν γυναῖκά του ἄρρω-
στη. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ κυρίες δὲν κάνουν
τίποτε καὶ ἔχουν ὑπηρέτες, καὶ σὺ γιὰ
μιὰ μέρα μὴν κάμῃς τίποτε καὶ ἐγὼ θὰ
εἶμαι ὑπῆρέτης σου. Ἔτσι στοχάζο-
μαι ὅτι θὰ σου περάσῃ αὕτη ἡ παρά-
ξενη ἐπιθυμία ποῦ σου ἤλθε, καὶ δὲν
θὰ μου τρῶς πεῖνὰ ταῦτα.

— Ἀ, μὰ εἰς, ἄνδρα μου, ἀξίζεις, ὅτι
πῆς! ἀνέκραξε κατενθουσιασμένη ἡ Ἀγ-
γέλω. Μόνον τὸ φαγητὸ δὲν συλλογι-
στηκες. Ἡ μεγάλες κυρίες δὲν τρῶνε
πατάτες καὶ μαῦρο ψωμί.

— Ἐννοῖά σου κ' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Θὰ
πάγω νὰ ψαρέψω, καὶ θὰ σοὺ ἔχω ψάρι
καὶ σρουγγάτο τὸ μεσημέρι. Θὰ σφάξω
καὶ μιὰ κόττα, — δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε
δυό, — καὶ θὰ σοὺ τὴν ψήσω γιὰ τὸ
βράδυ μὲ μιὰ καλὴ σαλάτα ἀπὸ ὅλα τὰ
χορταρικά τῆς ἐποχῆς.

— Λές νὰ φθάνουν αὐτὰ γιὰ μιὰ κυ-
ρία, Διαμάντη μου;

— Ἔτσι λέω, Ἀγγέλω μου!

— Τότε λοιπὸν προσδιόρισεν τὴν ἡμέ-
ρα ποῦ θὰ γίνω ἐγὼ κυρία καὶ σὺ ὁ
ὑπηρέτης μου.

— Μπᾶ! αὐριο ἀμέσως ἂν θέλῃς. »
Τῷ ὄντι τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀγγέλω,
ἀντὶ νὰ σηκωθῇ πρωτὶ-πρωτὶ καὶ νὰ ὑπά-
γῃ εἰς τὸ δάσος, ἔμεινε πολὺ ἄργα εἰς
τὴν κλινὴν, ὅθεν εἶδε τὰς διατρίβας τῆς

εἰς τὸν κύριον Διαμάντην, ὁ ὁποῖος ἐπη-
γαυνοῦντο, ἀπαντῶν ὁλονέν: «Μάλιστα,
κυρία! » Ἡ Ἀγγέλω ἦτο πανευδαίμων.
Ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη, ἐλούσθη, ἔκατε-

νίσθη, ἐφόρεσε τὸ νυμφικὸν φόρεμά της
καὶ ὅλα τῆς τὰ χουσαφικά. Καὶ ὅσον
ἐγίνετο ἡ μακρὰ καὶ πολυπλοκὸς αὐτὴ
τοῦ α λ έ τ α, ὁ μάγειρός της ἠτοίμαζε
τὰ φαγητὰ καὶ ἔστρωνε τὴν τραπέζιν.

Ἐφαγε μόνη της, ὑπηρετουμένη ἀπὸ τὸν
κύριον Διαμάντην, μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν
ἐθιμοτυπίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Κατόπι
ἐξηπλώθη εἰς τὴν πολυθρόνα τοῦ κύριου
Μήτρου κ' ἐκφρασιν ὑπερτάτης εὐδαιμο-
νίας καὶ ἐν ᾧ ὠμίλει μὲ ὅσῳ τὸ δυνα-
τὸν μολακωτέραν, γλυκυτέραν φωνήν, ἐ-
κίνει τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, δι-
ότι εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι το ἐσυνῆθιζον
τοῦτο αἱ κυρίαί τῆς πόλεως. Καὶ ὁ ἀγα-
θὸς κύριος Διαμάντης τὴν ἐθαύμαζε πολὺ
καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του: «Ἄμα θέλῃ
ἡ γυναῖκά μου, βλέπω, γίνεται μεγάλη
κυρία 'ς τὴν ἐντέλεια! »

Ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ὠραιότατη καὶ
ἤλθεν ἡ ἑσπέρα — πολὺ γρήγορα κατὰ
τὴν γνώμην τῆς Ἀγγέλω, ἡ ὁποία
ἐβλεπεν ἐγγίζον τὸ τέλος τοῦ ὠραίου
τῆς ὁνείρου. Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ γεύματος
καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶχεν ἤδη παρα-
τεθῇ ῥοδοκόκκινη καὶ ὀρεκτικωτάτη ἡ
θυσιασθεῖσα ὀρνιθα.

«Κυρία, εἶπεν ὁ κύριος Διαμάντης, πη-
γαίνω μὲ τὴν ἄδειάν σας νὰ πάρω λίγο
κρασί καλὸ.

— Πήγαίνε καὶ νὰ γυρίσῃς γρήγορα,
γιατί πεινώ! » ἀπήντησεν ἡ κυρία.

Ἡ Ἀγγέλω ὅταν ἔμεινε μόνη ἡμιέ-
κλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ στενάχασα
ἐσυλλογίσθη: «Τί εὐτυχεῖς ἀλήθεια ποῦ
εἶνε ὅσες εἶνε κυρίες ὅλες τὲς ἡμέρες! »

Ἐλαφρὸς κρότος διέκοψε τὰς σκέψεις
τῆς: ἦτο ἡ γάτα, ἡ ὁποία, ἐλκυσθεῖσα
ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τοῦ συμποσίου, ἐζήτην
τὸ μερίδιόν της... Ἐμυρίσθη δεξιᾷ,
ἀριστερᾷ, ἐπιτέλους ἐνόησεν ἀπὸ ποῦ
ἤρχετο, ἐπήδησε μιὰ ἐπάνω εἰς τὸ τρα-
πέζιν καὶ ἤρχισε νὰ λείχῃ τὸ ψιττόν.

είπεν ἡ Ἀγγέλω, εἰδεμένη τῆς ἐδειχνα. Ἀλλὰ ἡ κυρία δὲν κυνηγοῦν τίς γάτες μὲ τὰ σκουπόξυλα!

— Ἔτσι ἔ; νομίζεις; εἶπεν ὁ κύριος Διαμάντης, μᾶλλον ὡς κύριος Διαμάντης τώρα παρὰ ὡς ὑπηρετής. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις μεγάλο λάθος. Καὶ γὰρ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, θὰ ράγω ἐγὼ τὴν ἄλλη μισή ὄρνιθα· καὶ σύ, κυρία μου, θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς χωρὶς νὰ δειπνήσῃς!»

Δυστυχῆς Ἀγγέλω! Πῶς ἐτελείωσεν ἡ τόσῳ ποθητὴ ἡμέρα!

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἡ Ἀγγέλω ἐγένετο πάλιν Ἀγγέλω, ἐγύριζε μὲ τὸν ἄνδρα

τῆς ἀπὸ τὸ δάσος μὲ ἓνα φόρτωμα ξύλα εἰς τὴν ῥάχιν, ἐνθυμήθη τὰ χθεσινὰ καὶ εἶπε:

— Τί κρῖμα, ἄνδρα μου, νὰ μὴν ἡμπορέσω νὰ εἶμαι κυρία οὔτε μιὰ μέρα ὀλόκληρη!

— Παρηγορήσου, Ἀγγέλω μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Διαμάντης. Μοῦ εἶπαν ὅτι καὶ ἡ μεγάλαις κυρίαις τιμωροῦνται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῶν, ὅταν δὲν κάμνουν καλὰ...

— Ἐ, τότε, ἄνδρα μου, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε...

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι μ' ἄγρια μάτια,
Τὰ ἔρμα του διαβαίνοντας μιὰ μέρα μονοπάτια,
Σὲ ἀνθρώπου κόμπο πιάνεται
Κ' ἡ λεφτεριά του χάνεται.

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι ἀγριεμένο
Μὲ μουγκρητὸ τὲς ἐρημιᾶς τρομάζει πονεμένο
Κι' ὅμως τοῦ κάκου δέρνεται,
Τοῦ κάκου χάμου δέρνεται.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, ποντίκι τρυπωμένο
Ἀκούει, καὶ τρέχει,—τὶ νὰ ὅθι! Τὸ Βασιλιά πιασμένο!
Λυπήθηκε, ταραχτικέ,
Καὶ στὴ θηλειὰ πετάχτηκε.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, μιὰς γάτας παιχνιδάκι,
Νὰ κόβῃ ἀρχίζει τὴ θηλειὰ μὲ σίδερο δοντάκι.
Καὶ χούρτσ, καὶ χούρτσ, ξελύνεται,
Κι' ὁ φίλος λάφι γίνεται.

ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐρωτάταμεν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα μιὰν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας μας θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπου τῆς λαμπροτέρας μεγαλοπόλεως μέχρι τοῦ ἀσπαστέρου χωρίου, ἑκατομμύρια κωδῶνων ἐσκόρπισαν εἰς τὸν ἄέρα τὴν πανηγυρικὴν αὐτῶν συναυλίαν, ἑκατομμύρια λαμπάδων διέχυσαν τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῶν φωτοχυσίαν, ἑκατομμύρια εὐσεβῶν χριστιανῶν προσκυνοῦσαν, ἱκέτευσαν, ἐλιτάνευσαν τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον κατὰ τὴν ἐνδοξὴν αὐτὴν ἐπέτειον τῆς θείας Κοιμήσεώς Της.

Συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν ἐορτάσιμον κίνησιν, ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς, συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας, ἡ ὁποία θερμαίνει ἀναρίθμητα στήθη, καὶ ἀναπλάσσει τὴν οὐρανίαν, τὴν δυσθεώρητον δόξαν, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν μακαρίαν αὐτὴν Γυναῖκα καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ὡ-
χρῖς καὶ ἐκμηδενίζεται κάθε ἄνθρω-

πίνῃ δόξα, κάθε ἐγκόσμιον μεγαλεῖον!

Παρήλθον περισσότερα ἀπὸ χίλια ἐνεακόσια ἔτη ἀφότου, εἰς τινα πόλιν τῆς Ἰουδαίας, ἔζη νεᾶνις ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τοῦ Δαυὶδ καταγομένη, ὠραία ὡς ἄγγελος, σεμνή, ἁγνή, εὐσεβής. Τὴν ἐλάτρευαν ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν, διὰ τὰ παρθενικὰ τῆς προτερήματα. Κανείς δὲν ἀμφέβαλλε, βλέπων αὐτήν, ὅτι τὸ μέλλον τῆς θὰ ἦτο ἀξιοζήλευτον καὶ θάναθεν δεικνύετο παράδειγμα περιφανὲς ἀρετῆς, ὅταν ἡ νεᾶνις ἐκείνη ἡ περικαλλὴς θὰ εἰσῆρχετο μετ' ὀλίγον ἐν φόβῳ Θεοῦ ὡς γυνὴ εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ τόπου τῆς. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ προφητεύσῃ ἀπὸ τότε ὁποία δόξα θὰ περιέβαλλεν εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν δεκαεξέτιδα Μαρίαν; Ὡ, κανεὶς βεβαίως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ το φαντασθῇ, ὅπως κανεὶς δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ νὰ ἴδῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν θησαυρὸν τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς εὐσεβείας, τὸν ὅποιον ἐνέκλειεν ἐντός αὐτῆς, οὔτε οἱ ἱερεῖς, μετὰ τῶν ὁποίων ἐζήσεν εἰς τὸν Ναόν, μέχρι τοῦ δεκατοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὁ ἐτάξων καρδίαν καὶ

νεφρούς, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἤθελε νὰ στείλῃ εἰς τὴν γῆν τὸν μονογενῆ Του Υἱόν, τὴν Μαρίαν τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης ἐξέλεξε καὶ κατέστησε Μητέρα τοῦ Θεοῦ τῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νεαρὰ Ἰουδαία περιεβλήθη πορφύραν, τὴν ὁποίαν καμμία Βασίλισσα τῆς Γῆς δὲν ἐφόρεσε ποτέ, καὶ τὸ ἄγγόν της μέτωπον ἐκοσμήθη διὰ φωτεινοῦ στέμματος, τοῦ στέμματος τῆς Βασιλείας τῶν Ἀγγέλων! Ποία διάνοια εἶνε ἱκανὴ νὰ φαντασθῇ καὶ ποία γλῶσσα νὰ ὑμνήσῃ τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον, τὸ ὅποιον ὑψολόγησεν ἐξ οὐρανοῦ τὴν καλωσύνην, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐσεβείαν τῆς Παρθένου Μαρίας; Μόνον οἱ Ἀγγελοι θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ το κάμουν, αὐτοὶ οἱ ὅποιοι οὐρανόθεν συνέψαλλον ἀοράτως μετὰ τῶν μαθητῶν, ὅτε ἐκηδεύετο ἡ κοιμηθεῖσα Θεοτόκος, εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανῆ.

Ὅσον ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου, τὸσον καὶ ὁ θάνατός της. Ἀγγελοι τὴν εἰδοποίησαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν περὶ τούτου· νεφέλαι δὲ ἔφερον καὶ συνήθροισαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμή, ἡ Θεοτόκος ἀνεπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, διέταξε τὸ σῶμά της ὡς ἐπεθύμει καὶ ἄνευ ἀγωνίας, ἐν τῇ ἱερωτέρᾳ γαλήνῃ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Υἱόν της. Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά της μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Θεὸς παρέλαβεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ τάφος της εὐρέθη κενός, ὅπως ὁ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Θεοτόκος ἀνελήφθη.

Καὶ ἐκεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὴν αἴγλην, ἡ ὁποία τὴν περιβάλλει, καθήμενη παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ τῆς καὶ Θεοῦ, ἡ μήτηρ τῶν τεθλιμμένων παρακαλεῖ, παρακαλεῖ νυχθημερόν καὶ πρεσβεύει καὶ δέσσει διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ζητοῦσα ἐν τῇ ἀπείρῳ τῆς Καλωσύνης, τὸ ἔλεος, τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν συγγνώμην τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Ἀγαὶ καρδίαι τῶν μικρῶν μου φίλων, παρακαλέσατέ τὴν καὶ σῆς! Παρακαλέσατέ τὴν νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰ εὐσεβῆ σὰς αἰτήματα, διὰ τοὺς ἀγνοοῦσας πόθους. Ὅπου καὶ ἂν εἴσθε, ὅσοι καὶ ἂν εἴσθε, σὰς ἀκούει! Ποτέ δὲν ἀποκλίνει οὔτε στιγμήν, νὰ παρακαλῇ. Ἄν ὅ,τι ζητῆτε ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶνε καλὸν καὶ εὐσεβές, ἡ Παναγία θὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς τὸ χάρισεν. Ἄν ὑποφέρῃτε, ἂν δυσχεστεύεσθε, ἂν ἀσθενῇ, ἂν βασανίζεσθε κατὰ ἄνευ ἁμαρτητῶν σὰς πρόσωπον, παρακαλέσατέ τὴν. Ἡ Παναγία θὰ το λυτρώσῃ διὰ τῆς μεσιτείας τῆς. Ἀλλὰ προπάντων παρακαλέσατέ τὴν νὰ σὰς φωτίσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ σὰς ἀνοίγῃ τὰ ὄμματα ὥστε αὐτὴν νὰ ἔχετε πάντοτε οὐράνιον ὑπογχαρμὸν ἀγνότητος, καλωσύνης καὶ εὐσεβείας!

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τὸ φεγγάρι φωτεινὸ ὅταν βγαίῃ ἀπ' τὸ βουνὸ ἔχει μοῦτρα στρογγυλὰ καὶ με βλέπει καὶ γελά.

Μά, μιὰ μέρα δὲν περνᾷ, νὰ κουρευεῖται ἄρχινᾷ ὅαν τὰ στρογγυλὰ τυριά ποῦ τα τρῶν τὴ μιὰ μεριά.

Μιὰ βδομάδα καρτερῶ καὶ γυρνῶ καὶ τὸ θωρῶ Ἀπ' τὸ μούτρο τὸ χρυσὸ ἔχει μείνῃ τὸ μισό!

Κ' ἓνα βράδυ, μιὰν αὐγὴ, πρὶν νὰ δύσῃ, ἢ μόλις βγῇ, τὸ θωρῶ ἔς τὸν οὐρανὸ ὅαν δρεπάνι φωτεινὸ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ] (Συνέχεια ἴδε σελ. 260)

Ἡ λαῖδη Ἐνσορτ ἡγάπησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ βρέφος μὲ ὅσην τρυφερότητα ἡγάπα καὶ τὴν Λουκίαν. Ἡ μὲν τῆς λύπη ἕως τώρα ἦτο ὅτι δὲν ὑπῆρχε κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τῶν Ἐνσορτ, ἐφριττε δὲ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι «ὁ μικρὸς κατεργάρης» ὡς ὠνόμαζε συνήθως τὸν Φίλιππον, θὰ ἐκκληρονόμει μιὰν ἡμέραν τὸν υἱόν της. Καὶ τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικὰς τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας διὰ τοῦτο οὐδέποτε βασιλοπαις ἐγένετο δεκτὸς μεθ' ὅσης χαρᾶς τὸ βρέφος, τὸ κοιμώμενον μακαρίως εἰς τὴν πολυτελεῖ κατὶδα, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον προετοιμάσει.

Ὁ Φίλιππος τα ἔδλεπεν ὅλ' αὐτά, χωρὶς ἔχνος ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἀπεναντίας μ' εὐχαρίστησιν. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐγίνοντο μελαγχολικώτεροι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ὠχρότερον καὶ κατηρέστερον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Ὅταν ἤρχισαν νὰ πνέωσιν οἱ ἄνεμοι τοῦ φθινοπώρου, παρεπονείτο ὅτι ἐκρούνε καὶ ὁ Βασίλειος παρετήρησεν ὅτι εἶχε καὶ βῆχτα, τὸν ὅποιον ὅμως κανεὶς ἐκτός τοῦ γηραιοῦ οἰκονόμου δὲν ἐπρόσεξεν. Ἐν τούτοις ἔχαιρε πολὺ ποῦ ἤρχετο ὁ χειμὼν, διότι μετὰ τὸν χειμῶνα—ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,—θὰ ἤρχετο ἡ ἀνοιξίς, καὶ τὴν προσεχῇ ἀνοιξὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάγουν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Ἡ κυρία Ἐνσορτ ὑπέφερον ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ τώρα ἔλεγεν ὅτι τὸν Μάρτιον θὰ μετεβαιὸν εἰς θερμότερον κλίμα.

Καὶ ὁ Φίλιππος, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀνυπομονήσεως, ἐμέτρεα τὰς ἐβδομάδας

καὶ τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ καὶ πολυπόθητον ἐκείνην στιγμὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΑΙΔΥΒΕΛ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ λαῖδη Ἐνσορτ, ἡ ὁποία πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ ἐξέλθῃ, κατήλθεν ἐκ τῶν δωμάτων τῆς, διπλωμένη μὲ γοῦνες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, διὰ νὰ κάμῃ ἓνα μικρὸν περίπατον. Ὅταν διήλθεν ἀπὸ

«Εἶδε τὸ παιδίον νὰ διασχίσῃ τὸν ὄμιλον». (Σελ. 270 στήλ. α'.)

τὸν προθάλαμον, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν Φίλιππον, καθήμενον πρὸ τῆς ἐστίας. Ἐκεῖ πλησίον εἶχε σύρῃ μιὰν πολυθρόναν καὶ ἐκάθητο μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Εἶχον κατὰ τὴν συνηθειάν αἱ ὠχραὶ παρτεῖαι τοῦ παιδίου καὶ ἡ ἐν γένει καταβεβλημένη του ὄψις. Ἡ λαῖδη Ἐνσορτ ἐνόμισεν ὅτι ἐκοιμάτο. Ἀλλὰ τὸ παιδίον, μόλις ἤκουσε τὰ βήματά της ἐγίγινοντα, ἀνεπήδησε καὶ ὠρῶθ' ὡς ζωντῶς, τεταραγμένον κάπως καὶ ἐρυθρίων.

— Κρούνεις, Φίλιππε, ποῦ κάθεςαι τόσῳ κοντὰ ἔς τὴν φωτιά; ἠρώτησεν ἡ λαῖδη Ἐνσορτ.

— Ὀλίγον... ὄχι πολὺ, ἀπήντησε τὸ παιδίον μὲ ἀσθενὲς μειδίαμα.

— Ἐβγήκες ἔξω σήμερα; ἠρώτησε πάλιν ἡ λαῖδη, παρατηροῦσα προσεκτικῶς τὸ παιδίον καὶ διὰ πρώτην φοράν βλέπουσα τὴν ὠχρότητά του καὶ τὴν ἰσχνότητά.

— Ὁχι, κυρία, δὲν ἐβγήκα ἀκόμη. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω μάθημα σήμερον, θὰ περιπατήσω ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα.

— Ἐρχεσαι καλλιτέρα τώρα νὰ πᾶμε μὲ τὴν ἀμαξά; Πήγαινε νὰ πάρῃς τὸ καπέλο σου καὶ ἔλα μαζί μου.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ τὸν χει-

μῶνα ἐκεῖνον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λαῖδη Ἐνσορτ προσεκάλεε εἰς περίπατον τὸ παιδίον. Ἀφότου ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Βὰν Νόρκωμ, μὲ τὴν Λουκίαν, δὲν εἶχε πλέον κανένα διὰ νὰ τὴν συνοδεύῃ καὶ συχνά, διὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται μόνη, ἔπερνε μαζί της τὸν Φίλιππον. Ἡ κυρία Βὰν Νόρκωμ, μὴ εὐρίσκουσα πλέον τὸ κλίμα τῆς Ἀμερικῆς κατάλληλον δι' αὐτὴν καὶ φρονούσα ὅτι ἡ υἱεία της θὰ ἐδελοῖτο εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἃ μὲ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ λουτρά, ἀντὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν

Νέᾳ Ὑόρκῃ πλησίον τῆς μητρὸς της, ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιους μὲ τὴν Λουκίαν, τὴν γαλλίδα παιδαγωγόν, τὴν Ἐλένην καὶ ὅλους τῆς τοὺς ὑπηρετάς. Ἡ λαῖδη Ἐνσορτ ἠσθάνετο πολλὴν ὀρεξίν νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἐγεννήθη ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος Ἐνσορτ καὶ τὴν ἐκράτησε.

Τὰς προσκλήσεις τῆς λαίδης Ἐνσορτ δὲν ἐδέχετο μὲ πολὺ μέγαλον ἐνθουσιασμόν ὁ Φίλιππος. Ὁ τυπικὸς καὶ ἐπιδεικτικὸς ἐκεῖνος ἐρίπαιος δὲν τὸν εὐχαρίστει. Ἀλλ' ὡς τὸ δάσος ἦτο τὴν γυμνόν· οὔτε ἐν φύλλον εἰς τὰ δένδρα· οὔτε ἔχνος χλόης κάτω, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς ἐδάφους. Αἱ μικραὶ λίμναι εἶχον παγώσῃ ὅλα τὰ πτηνὰ εἶχον φύγῃ... καί, εἶχον φύγῃ διὰ τὰ μεσημβρινά, ὅπου θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἦτο δύνάτο νὰ τάκολουθήσῃ καὶ αὐτός...

Ἐνῷ ἡ ἀμαξά διέσχισε τὴν δενδροστοιχείαν, τὴν ὁδηγοῦσαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, τὴν προσοχὴν τοῦ Φίλιππου ἐκίνησε ὁμιλος παιδιῶν, τὰ ὁποῖα περιεκύκλουν μικρὸν ἀραπάκι ρακένδυτον καὶ κλαῖον θορυβῶδες, ἐνῷ ἔτριβεν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς δύο τοῦ γρόνθους τοὺς ὀφθαλμούς του. Προφανῶς εἶχε λάβῃ χώραν συμπλοκήν, εἰς τὴν ὁποίαν

ὁ μικρὸς μαῦρος εἶχε νικηθῇ. Τὸ ἐνδι-
αφέρον τοῦ Φίλιππου ἐκινήθη ζωηρότατα,
διότι πάντοτε, καθὼς εἵπομεν, συνεπάθει
πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἡγάπα νὰ ὑ-
περασπίζεται τοὺς τυραννουμένους. Ἐ-
ξαφνὰ ἀνεφώνησεν:

— Ὁ Δίλυβελ! εἶνε ὁ Δίλυβελ!
Θωμᾶ, προσέθεσεν ἐγερθεὶς καὶ δράξας
τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαξηλάτου, στάσου
νὰ καταβῶ. Εἶνε ὁ Δίλυβελ καὶ αὐτὰ
τὰ παληόπαιδά τον βασιανίζου. Στάσου!
Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τον βοηθήσω!

Ὁ Θωμᾶς ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπι-
κλητικὴν αὐτὴν διαταγὴν καὶ ἐκράτησε
τοὺς ἴππους. Ὁ Φίλιππος τότε, χωρὶς νὰ
εἴπῃ λέξιν πρὸς τὴν λαϊκὴν Ἐνδορτι-
κατῆλθε καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν ὄμιλον.

Ἡ λαϊκὴ Ἐνδορτι δὲν ἐνόησε τίποτε
ἀπὸ τὰ διατρέχοντα, μέχρι τῆς στιγμῆς
καθ' ἣν φαντάζεσθε πλέον μὲ ποῖαν
ἐκπληξίν καὶ ἀγανάκτησιν, — εἶδε τὸ παι-
δίον νὰ διασχίσῃ τὸν ὄμιλον, ὠθοῦν δε-
ξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ θλίψῃ φιλικώ-
τατα καὶ διαχυτικώτατα τὰς δύο μαῦρας
χεῖρας τοῦ παραδοξοτέρου βλαστοῦ τῆς
αἰθιοπικῆς φυλῆς, τὸν ὅποιον εἶδεν ἐπὶ
ζωῆς τῆς!

Ὁ Θωμᾶς, μ' ἓνα μορφασμὸν τὸν ὁ-
ποῖον ἐσυνείθιζεν, ἐστράφη πρὸς τὴν κυ-
ρίαν του, ἡγήγισε τὴν ἄκραν τοῦ πῆλου
του καὶ τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός
περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐκείνη, δρόμο!
Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ ἐτρελάθηκε!

Ὅταν τὰ ρακένδρα μαγκόπαιδα εἶδον
τὸ ὥραϊον καὶ καλοενδεδυμένον ἐκεῖνο
παιδίον νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸν πολυτελεῖ
του δίφρον καὶ νὰ ὀρμήσῃ κατεπάνω των,
διεσκορπίσθησαν ἀμέσως καὶ ἀφῆκαν τὸν
Δίλυβελ μὲ τὸν Φίλιππον νὰ ποτελέσουν
τὸ κέντρον ἐνὸς κύκλου περιέργων.

Ὁ μικρὸς μαῦρος δὲν ἀνεγνώρισεν
ἀμέσως τὸν Φίλιππον, ὁ ὅποιος τὸν ἐξά-
λισε μὲ κατακλυσμὸν ἐρωτήσεων:

— Ἀπὸ ποῦ ἦλθες; Πῶς βρέθηκες
ἐδῶ; Ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ; Ἦλθες
μαζί σου καὶ ἡ Κελίνα; — καὶ πλῆθος
ἀκόμη ἐρωτήσεων τοιοῦτων, εἰς τὰς ὁ-
ποίας συγκατετέθη τέλος πάντων νὰ πο-
κριθῇ ὁ Δίλυβελ, ἀσθμαίνων ἀκόμη καὶ
τρίβων περισσώτερον τοὺς ὀφθαλμούς μὲ
τοὺς γρόνθους:

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Φίλιππε; Ποῦ
νὰ σας γνωρίσω μὲ τὰ ὥραϊα αὐτὰ
ροῦχα! Τὶ εὐμορφὴ ποῦ εἶνε ἡ ζανλέτα
σας μὲ αὐτὴ τὴ γούνα γύρω-γύρω καὶ
αὐτὸ τὸ βελουδένιο πανταλόνι. ὦ, βέ-
βαια, ἂν δὲν μου ὠμιλοῦσατε δὲν θὰ σας
ἐγνώριζα ποτέ!

Καὶ ὁ Δίλυβελ παρετήρει τὸν παλαιόν
τοῦ φίλον μὲ θαυμασμόν, ἐνῶ οἱ ὀδόντες
τοῦ ἐτρίζον τὸσον ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ
τὴν συγκίνησιν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ψῆχος.
— Μὰ πῶς ἦλθες ἐδῶ; δὲν θὰ μου
ᾤκησῃ ἐπὶ τέλους; ἠρώτα ὁ Φίλιππος.

— Μὰ νά, μ' ἓνα βαπόρι μεγάλο-με-
γάλο, ἀπὸ ἐκεῖνα που ξεύρετε; ἀπῆν-
τησεν ὁ Δίλυβελ. Ἡ μητέρα μ' εἶδρε,
γιατὶ... τῆς ἔχασα κάτι λεπτὰ... δη-
λαδή νὰ πούμε, δὲν τα ἔχασα...

— Ἀλλὰ τί;
— Ἀλλὰ... ἀγόρασα κάμποσα γλυ-
κίσματα καὶ ἄλλα πράγματα καὶ τα ἐ-
μοίρασα εἰς τοὺς φίλους. Ἐπειτα ἐπλή-
ρωσα καὶ ἐπήγαμε εἰς τὸ Ἱπποδρόμιο,

ὅπου εἶδαμε κάτι ἄλογα νὰ τρέχουν καὶ
κάτι κυρίεις νὰ πηδοῦν ἐπάνω, σὰν νὰ
ἦταν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί. Τότε λοιπὸν
ἐθύμωσα ἡ μητέρα καὶ μ' εἶδρε 'στὰ
καλά. Τότε λοιπὸν ἐθύμωσα κ' ἐγὼ καὶ
ἔτρεξα 'ς ἓνα βαπόρι που ἦταν ἐκεῖ καὶ
ἐκρύφθηκα μέσα... ὦ, τί ὑπέφερα, τί
ἄρρωστος που ἤμου!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 45ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1895 πρὸς εὐρεθὶν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς
φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου
1895 δημοσιευθεισῶν 223 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἀρχιμήδης ὁ Μαθηματικός, 180.
Δεύτερον Βραβεῖον: Τριπτόλεμος, 163. — Θρασύβουλος Θ.
Ζωῖόπουλος, 145. — (Ἀττικὴ Νύξ, ἔχουσα λύσεις 148,
τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα ἥδη τοῦ δευτέρου
βραβεῖου τῆς ἀνωτέρας τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν.)
Τρίτον Βραβεῖον: Περσεφόνη, 139. — Ὑπέρμαχος τῆς Ἑ-
λευθερίας, 134. — Ἐσπερος, 131.
Ἐπαινος: Λεωνίδας Φωτιάδης, 114. — Χρυσὴ Ἀκτίς, 97.
— Βάτραχος, 74.
Εὐφημος μνεῖα: Ἐρμῆς, 60. — Πονηρὰ Ἀλεπού, 48. —
Μέλλων Ἐξερευνητής, 40.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον Βραβεῖον: Εὐθαλῆς Ἀκακία, 151. (Λυκοῦργος,
ἔχων λύσεις 152, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦν
ἥδη τοῦ πρώτου βραβεῖου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν
44ον διαγωνισμόν.)
Δεύτερον Βραβεῖον: Ἀγγελικὴ Γ. Γαλάτη, 146. — Ἐλ-
ληνὶς Καλλιτέχνης, 137.
Τρίτον Βραβεῖον: Ἀργυρὰ Πανσέληνος, 114. — Ἀρχιναύ-
αρχος Θεμιστοκλῆς, 110. — Φοῖβος Ἀπόλλων 89. —
(Ταπεινὸν Ἴον, ἔχων λύσεις 115, τίθεται ἐκτὸς διαγωνι-
σμοῦ, ὡς τυχοῦν ἥδη τοῦ τρίτου βραβεῖου τῆς μεσαίας
τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν.)
Ἐπαινος: Γρηγόριος Παπαφλέσσας, 71. — Καρδερίνα, 68.
— Ναπολέων ὁ Πρώτος, 68. — Λευκὸ Περιστεράκι, 65.
— Χρ. Καλδερῖμος, 56. — Εὐαίσθητος Καρδία, 46. —
Αὔρα τοῦ Φαλήρου, 45.
Εὐφημος μνεῖα: Βόρειος Πόλος, 41. — Γεώργιος Λασκαρά-
κης, 37. — Χρυσάνθη Σταλούνη, 28. — Ἀνεμώνη, 25. —
Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, 24.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Παναγιώτης Κ. Καρζῆς, 127.
Δεύτερον Βραβεῖον: Ῥοδόδακτυλος Ἡώς, 107. — Νικόλαος
Μαρίνος, 98. — (Ἀνδρέας Κολιαλέξης, ἔχων 99 λύσεις,
τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦν ἥδη τοῦ πρώτου
βραβεῖου τῆς μικρᾶς τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν.)
Τρίτον Βραβεῖον: Καλὴ Ἑλπίς, 70. — Πικρὸ Ἀμύγδαλο,
59. — Φοῖνιξ, 45.
Ἐπαινος: Μιχαλάκης Ἀργυρός, 38. — Κόκκινο Φέσι, 32. —
Πέτρα Σκανδάλο, 30.
Εὐφημος μνεῖα: Λευκὸν Ῥόδον, 23. — Πολυξένη Σ. Δεσύλ-
λα, 19. — Ἀνεμόμυλος 14.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀγαμὲ ἐκ τῶν ἐριδῶν τάξεων:
Ἀκανθυλλίς, 16. — Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 6. — Οὐρανία Δεσύλλα, 9. — Ἐκτωρ Δε-
σύλλας, 7. — Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, 2. — Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, 7. — Δευκὴ Βιολέ-
τα, 3. — Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, 2. — Μυρσίνη, 7. — Ὀμηρεῖας, 3. — Προκυμία, 17.
Σμύρνης 16. — Ῥωμαῖος Κικέρων, 6. — Σίφνιος Ἀνήρ, 12. — Στράβων ὁ Γεωγράφος, 17.
— Ταχύπους Ὀδυσσεύς, 10. — Τορπίλλη, 5. — Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 7. — Ἐλέ-
νη Πρεβεδοῦρου, 7. — Περ. Σκέφερης, 6. — Πέτρος Σχιμφλε, 14. — Ὁραία Ἀνθοδέσμη 18.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Δημοσθένης ἔπινεν εἰς τὸ τραπέζι
του κρασί. Μέσα εἶχε πῆσιν ἕνας φελός.

Δὲν περᾶζει, τοῦ εἶπε ὁ παρακαθήμενος
φίλος του Γιάγκος· ἐν καταπατῆς τὸν φελόν,
πέρνομεν ἓνα τῖρ-μπουσσὸν καὶ σοῦ τον βγάζομεν!

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Ἀμύστακος Ἰωάννου

Κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαρί-
δα τοῦ Φαλήρου ἔκαμνε τὰ περίφημα κρασολού-
τριά της, ὁ θεὸς της μίαν ἡμέραν τὴν ἠρώτησε:
— Τὶ ἀγαπᾷς, Μαριδίτσα μου, καλλίτερα:
τὸ νερό ἢ τὸ κρασί;

Καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου τοῦ εἶπεν εἰς τὸ
αὐτί:

— Τὸ κρασί. Ἀλλὰ σὺς παρακαλῶ νὰ μὴ το
μάθῃ τὸ νερό.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Καλλικρατίδα

— Μαμμά, θέλω καὶ ἄλλην ζάχαρι· τὸ γάλα μου!
— Μὰ δὲν σου ἔβαλα;
— Καλὲ ἐκείνην τὴν ἡπὶε τὸ γάλα!

Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Ἀθηναιίδος

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρα-
καλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν
νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν πα-
λαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματό-
σημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας
ταϊνίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ **Ἐσπαθίωμα** ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» εἰς τὴν
ἡμερησίαν διάταξιν. Ἐξεσπάθωσε κατ' αὐτὰς
καὶ ὁ **Χαλασμός** **Κόσμου** καὶ μου ἔκαμε πέντε
νέους συνδρομητάς, τῶν ὁποίων τὰς διευθύνσεις
καὶ τὰς συνδρομὰς μοῦ ἔστειλεν ἐντὸς χαριτω-
μένης ἐπιστολῆς. Μοῦ γράφει ὅτι τὸ **Ἐσπαθίωμα**
θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ **χαλάσῃ** **κόσμον**, διότι
ἤξευρε ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν οἱ συνδρομηταὶ
εἶνε πολυτιμώτεροι διὰ τὸν ἐκδότην μου παρὰ τὸ
νέον ἔτος, ὅτε ἐγγράφονται κατὰ ἑκατοντάδας.
Εὐγε εἰς τὸν **Χαλασμόν** **Κόσμου**! αὐτὸς μὲ
ἀγαπᾷ ἀληθινά...

Ἀδυνατῶ νὰ παντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου,
ἀγαπητὲ **Φοῖβε** **Ἀπολλών**, διότι ὁ κ. Παπαδό-
πουλος δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην
του, ὡς ἀγαπᾷ ποῖος θὰ εἶνε ὁ κληρονόμος του,
ὁ ὁποῖος θὰ ἐξακολουθήσῃ βέβαια καὶ τὴν ἐκδο-
σιν τῆς «Διαπλάσεως» μετὰ τὸν θάνατόν του.

Χαίρω πολὺ πού ἀπεφάσισες νὰ λαμβάνῃς
μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, **Ναστραδὶν**
Λόντζα. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ
τὸ ἐσημείωσα κάτωθεν τοῦ διηγήματός σου.
Μοῦσα Πολύμνια, τὴν ἀπάντησίν σου εἰς
τὴν Γ' Κυριακὴν πρέπει νὰ μοῦ τὴν ξαναστεί-
λῃς γραμμένην εἰς **Ἐξωχριστόν** φύλλον χάρτου,
τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Πρέπει
δὲ νὰλλάξῃς ψευδώνυμον διότι ὅλοι οἱ φίλοι μου
σὲ ἔχουν ἐννοήσῃ καὶ μοῦ γράφουν φαῖν-πλατὺ
τὸ ὄνομά σου.

Τὶ γίνεσαι, **Λέον** τῆς **Ἀφρικῆς**; Μετὰ τὴν
ἐπίσκεψίν σου εἰς τὸ γραφεῖόν μου δὲν μου ἔ-
ξανάγραφες. Τὶ γίνεσαι ἡ ἐκπλήξις, τὴν ὁποίαν
μοῦ ἐτοιμάζεις μὲ τὸν **Ὀλυμπιονίκην**; Μοῦ τα
εἶπαν καὶ μοῦ ἐκίνησαν πολὺ τὴν περιέργειαν.
Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ πρόσπον,
Δάφνη, εἰς τὸ τραπέζι τῶν γενεθλίων τῆς ἐξα-
δέλφου σου Μ' ἐνθουσίασεν, ἡ προθυμία μὲ τὴν
ὁποίαν εἶνε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδαι-
τυμόνας. Εἶδατε λοιπὸν τὶ ὥραϊον παιχνίδι ποῦ
εἶνε τὸ «Ἐρέχει!»;

Ἀπατάσαι, **Γενναῖε Καλλικρατίδα**, ὁ Ἀ-
νανίας δὲν ἔχει φαλάκραν. Παρατήρησε καλλι-
τερα τὴν εἰκόνα του νὰ ἰδῇς ὅτι τὸ κεῖν εἶνε
εἰς τὸ μέρος ὅπου **γυαλίζουν** τὰ μαλλιά του.
Σοῦ ἔστειλα τὰ γραμματόσημα.

Θερμῶτα τὸν ποιῆμά σου, Ἀρχιναύαρχε
Θεμιστοκλῆ, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Μόνον
ὅτι δὲν ἔχει μέτρον καὶ ὁμοιοκαταληξίαν. Ἀλλὰ
δὲν περᾶζει· ἀργότερα θὰ τα μάθῃς καὶ αὐτά.
Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ ψευδώνυμόν σου, **Λαο-
δάμα**, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά,
ἀλλὰ ὅχι μὲ κόκκινον μελάνι, διότι βλέπεις εἰς
τὰ μάτια.

Ἡ **Ἀττικὴ Νύξ**, μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἀνα-
τρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι της ἐν ζῶνι, καὶ το περιποι-
ήσῃ καὶ τὸ ἀγαπήσῃ δὲν εἰμπορεῖ πείσῃ νὰ το
φάγῃ, μὰ δὲ, θέλῃ ἂς εἶνε: ἀρνί, κόττα, κου-
νέλι, πουλί... Διὰ τὴν εἰκόνα της, ποῦ ἦτο ὁ
λίγον σκοτεινὴ, δὲν δυσχεραίνεται, ἀρ' οὐ ἐπρό-
κειτο περὶ Νυκτὸς (ἔστω καὶ Ἀττικῆς) ἀπορεῖ
ὅμως πῶς κατόρθωσαν νὰ εὕρουν τὸ ὄνομά της,
ἐνῶ αὐτὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανενός. Φαί-
νεται, λέγει, δὲ ἀπαιτεῖται ἰδιοφυΐα... (Σημει-
οτέον ὅμως ὅτι μοῦ γράφει πρὶν νὰ διαβῇ τὰ
τοῦ **Ὀλυμπιονίκου**.)

Ἐλπίζω, **Γέρον** τοῦ **Τμητοῦ**, ὅτι θὰ τηρή-
σῃ τὴν υπόσχασίν σου καὶ θὰ εἶσαι τοῦ λοιποῦ
ὁ πλέον πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος μου.

Βέβαια, ὅσῳ συντομώτεροι αἱ ἀπαντήσεις εἰς
τὰς Κυριακάς μου, τόσῳ τὸ καλλίτερον, **Ἐρη-
μῆτα**. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ προσδιορίσω τὴν
ἐκτασίν, οὐτε πολὺ μάλλον νὰ τὰς δημοσιεύω
ὀλοκλήρως. Διατὶ ὅμως ἡ ἀπάντησίς σου εἰς
τὸν 48ον θὰ εἶνε τὸ **κύκνειον ἄσμά** σου ὡς
πρὸς τοὺς Διαγωνισμούς μου; Δὲν το πιστεύω!

Πόσον ἐλυπήθην, φιλέτῃ μου **Ροδόδακτυλος**
Ἡώς, πού δὲν ἤμην εἰς τὸ γραφεῖόν, ὅταν ἤλθες
μὲ τὴν καλὴν σου μητέρα καὶ τὸ ἀδελφάκι σου.
Ὅσοι σ' ἐγνώρισαν ὅμως μοῦ εἶπαν τὰ ἄριστα
δι' ἐσέ. Ἐμῶς δὲ σε διέθεσε πολὺ φαιδρῶς ἡ
Πίσσα, ὅταν ἦρπασε μίαν ἐφημερίδα ἀπὸ κάτω
καὶ τὴν ἐπῆρεν ἔξω, — ἴσως διὰ νὰ τὴν ἀνα-
γνώσῃ, ἂν μάλιστα, κατὰ τὸ λογοπαίγνιον τοῦ
Ἀνανία, ἥτο **γαλινὴ**.

Μάθε το λοιπὸν, **Μαρίδα** τοῦ **Φαλήρου**:
Ὅταν ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐπιδέχεται ἀπάντη-
σιν, ἐνδιαφέρουσιν ὅλους, ἡ δταν μοῦ στέλλῃς
μόνον λύσεις ἢ πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ παιδικὸν
πνεῦμα ἢ ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, εἰς ἀπάν-
τησιν σοῦ στέλλω ἓνα γλυκὺ φιλάκι. Τοῦτο κά-
μνω δι' ὅλους.

Ἀρκετὰ εὐμορροῦν τὸ «Τέλος ἀγνώστου ἥρωος»
προσφιλῆς μου **Ἀθηνᾶς**. Φαίνεται: ὅτι μίαν
ἡμέραν, ὡς ἀξία θυγάτηρ τοῦ πατρός σου, θὰ
γράφῃς πολὺ εὐμορρὰ πράγματα. Εὐγε!

Ἀδέκως παραπονείσαι, Θρασύβουλε Ζωῖόπουλε,
διότι ἡ τάξις κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκονται
αἱ ἐπιστολαὶ εἰς τὰς Κυριακάς μου, δὲν ἔχει
καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀξίαν των. Μήπως ἡ
βραβευομένη ἀναγινώσκεται πρώτη, διὰ νὰ συμ-
περάνῃ κανεὶς ὅτι ἡ τελευταία θὰ εἶνε ἡ χει-
ροτέρα; Σὲ συγχάριω διὰ τὴν πρόβδον.

Βλέπεις λοιπὸν τὶ παθαίνει ὁποῖος τρώγει πολ-
λὰ φρούτα, **Μὴ με λησμονεῖς**; Μὲ γοητεύει ἡ
μετριορροσύνη σου.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, **Δρόσος**
τῆς **Πρωίας**. (Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου) Ἀς
ἦτο δυνατόν νὰ μοῦ γράφῃς συχνά!..

Ὁρα! ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου σου, **Κερ-
κυραῖκή Μέλισσα**. Ταξιδεύεις λοιπὸν μὲ τὸ
ἀτμόπλοιο **Ἥρα**; Περιέργον! κ' ἐγὼ ἐνόμεθα
ὅτι ταξιδεύεις... μὲ πτερὰ

Φίλη τῆς **Διαπλάσεως** ἐκ **Μυτιλήνης**, σὲ
παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἐν συντομώτερον ψευδώ-
νυμον καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, χωρὶς νὰ σὲ
ἐμποδίζῃ καμμία **συστολή**. Ἡ φοβέσαις τὸ
ὄνομά σου δὲν θὰ το εἴπω εἰς κανένα, μὰ εἰς
κανένα.

Καλὲ Γεῖτον, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸν
συνδρομητὴν πού μου ἔκαμες. Ἐξεσπάθωσε,
βλέπω, καὶ οὐ. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν φίλον σου
καὶ φίλον μου **Καλὸν Ἀνθρῶπον** ὅτι δέχομαι
τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τον ἀσπάζομαι.

Λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σου, **Ἐστὶς Παρθένε**.
Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ περιμένω
δὲ, τι μοῦ υπόσχεσαι.

Θερμῶτα τὸν ποιῆμά σου, Ἀρχιναύαρχε
Θεμιστοκλῆ, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Μόνον
ὅτι δὲν ἔχει μέτρον καὶ ὁμοιοκαταληξίαν. Ἀλλὰ
δὲν περᾶζει· ἀργότερα θὰ τα μάθῃς καὶ αὐτά.

Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ ψευδώνυμόν σου, **Λαο-
δάμα**, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά,
ἀλλὰ ὅχι μὲ κόκκινον μελάνι, διότι βλέπεις εἰς
τὰ μάτια.

Πόσον λυποῦμαι διὰ τὴν ἀταξίαν τῶν ταχυ-
δρομείων σας, **Δευκὴ Βιολέτα**! Τὰ φυλλάδιά
μου ἐκδίδονται καὶ σου στέλλονται τακτικώτατα.
Ἄν σου λείπῃ κανέν, γράψε μου νὰ σοῦ το
στείλω. Πόσας θερμὰς λέξεις εὐρεῖς πάλιν διὰ
νὰ ἐκφράσῃς τὴν ἀγάπην σου!

Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ **Ἀνδρείου Σουλιάτου**
τὴν 15 Αὐγούστου γίνεται πανηγυρίς. Μ' ἐρωτᾷ
λοιπὸν τί θέλομεν νὰ μας ἀγοράσῃ, διότι σκο-
πεῖται νὰ κάμῃ ἀπὸ ἐν δῶρον εἰς ἐμὲ, εἰς τὴν
Μάρθαν, εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ εἰς τὰς 12 ἀδελ-
φάς του. — Τὸ καλλίτερον δῶρον δι' ἡμᾶς,
Ἀνδρεῖε Σουλιάτα, εἶνε ἡ τόσον θερμὴ σου
ἀγάπη. Ὅταν ἔχωμεν αὐτὴν τὶ ἄλλο θέλομεν;

Φαίνεται ὅτι ἐδιασεδέσαστε λαμπρά, **Ἡσυχὸ**
Ἀεράκι· κ' ἐγὼ ἐχάρην πού ἐπαρστήσατε δύο
μου κωμωδίας. Ἀσπάζομαι τὴν **Ἐσπερινὴν**
Γαλήνην, τὸν Σόλων καὶ τὸν νεοφώτιστον Κί-
μωνα. Νὰ σας ζήσῃ!

Νικητὰ **τῶν Θερμοπολῶν**, αὐτὸ τὸ ψευδώ-
νυμον σοῦ ἐκλέγω. Ἄλλ

λων. τοὺς παρακαλῶ νὰ τοὺς ἐπαναλάβουν, ὥστε νὰ τοὺς δημοσιεύσω εἰς προσεχὲς φυλλάδιον.

Ἀπὸ *ἑνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ Διέκτασις εἰς τοὺς φίλους τῆς : *Κομφούκιον, Σφῆν Σωκράτην, Μάρονσιώτισσαν* (τὴ ὥριαν ἡ ἀκριδοῦλα που μου ἔχει ζωγραφισμένην εἰς τὸ γράμμα τῆς!) *Ἰόνιον Πέλαγος* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω) *Μιχαὴλ Δελαγραμμάτικαν* (διὰ τὴν δὲν σημειοῦναι καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ;) *Ρωμαῖον Κικέρωνα, Τικ-Τάκ, Ἑλληνοδούλον τοῦ Ταῦγέτου, Τσουκνίδαν, Βασιλίσσαν τῶν Ἀνέμων, Γόρδιον, Ἀνοικτόκαρδον, Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν* (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ βιβλία), *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, Ἰωνίδα, Βασιλίσσαν τῶν Μελισσῶν* (δεκτὸν τὸ ὠραῖον ψευδώνυμον) *Μονογενῆ, Μαγνέτον τῆς Δωδώνης, Δ.Ν. Χατζίσκον, Γέροντα τοῦ Τμητοῦ, Ἡρωϊκὴν Πάρταν, Εὐαίσθητον Κορδιαν, Λευκὴν Περιστεράν, Ἡρώϊδα Μπομπουλιναν, Γερραῖον Καλλικρατίδαν, Ἰνδροντίσον, Χρυσάετον, κτλ.*
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Αὐγούστου βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Σεπτεμβρίου.

442. Λεξιγράφος.

Τὸ ἕνα εἶνε ζῶον, τὸ ἄλλο ἀντὺνυμία, τὸ σύνολον μου πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.
Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Χιτωμανάνου

443. Στοιχειδγράφος.

Ἄν δυὸ γράμματα ἀφαιρέσῃ ἀπ' Ὀλύμπιον θεὸν παρευθὲς ὁ ἀποτελέσῃ ἕνα ζῶον τρωτικόν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινάου Θεμιστοκλέους

444. Ἀνιγγίμα.

Πόσοι δι' ἐμὲ ἄγωνες, πόσοι κόποι περισσοί! ἠσχυροὶ περιφρονῶνται, ἀλλ' οὐδεὶς ἐμὲ μισεῖ.
Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Σουλιάτου

445. Μωσαϊκόν.

Τὸ ρυάκι ὅπου τρέχει καὶ ποτίζει τὸ λουλούδι, ἡ φλογερὰ τοῦ τσοπάνη μετ' ἁρμονικῇ τραγουδία τ' ἀηδονάκι ὅπου ψάλλει· ἔτα κλαδὶς μετ' εἰς χάρι καὶ του μουσικοῦ Ὀρρ' ὡς τὸ ἀθάνατο δοξάρι, τῆς ἀνοίξεως· τὴν κάλλη μετὰ πρᾶσινα κλαδία ἄν ἐν γράμμα σου δωρίσῃς, ἄνθος βγαίνει μετ' ὠδία.
Ἐστᾷλη ὑπὸ Θερασπούλου Θ. Ζωτοπούλου

446. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Κύπρος σὰς παρέχει. Τὸ δευτερόν μου ἄνθος τί· κάθε ἀγρός το ἔχει. Εἶνε καρπὸς τὸ τρίτον μου ὄλιγον τὶ ξηρός. Τὸ τέταρτον μηχανήμα συνδόν ἰσχυρὸς. Νύμφη εἶνε τὸ πέμπτον μου, εἰς τὰ ποτάμια μένει καὶ ἀντωνυμία κτητικὴ ἔς τὸ ἔκτον ἀπομένει.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνης

447. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΔΗΘΙΚΜΝΝΝΥΩ σχηματίζουν σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δυὸ ἀρχαίων πόλεων.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μάρθωνος Δρόμου

448-452. Μαγικὴ πρόθεσις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἐστία, δέκα, στοά, θροῦς, σπολή.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Τικ Τάκ

453. Λογοπαύγιον.

Πότε τὰ μωρὰ παιδιὰ σηκώνουν τὴν παρμάναν ;
Ἐστᾷλη ὑπὸ Νεράιδος τῆς Σκέρου

454. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων.

1 Ναός Ἀρχαῖος. 2 Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 3 Ἄνεμος. 4 Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης

455. Ἑλληνοσύμφωνον.

ο-αο-η-εα-α-ε-ε-ο-υ-υεο-αω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀδν Κιχώτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 καὶ 13 Ἰουλίου 1896.

344. Κάπρος (Κ, πρὸς). — 345. Νους, βους. — 346. Δ

347. Ὅταν εἶνε παγωμένον. — 348-351. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ ΜΒΕ Ι ΚΟΝ τῆς συλλαβῆς λα, αἱ δὲ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ σχηματίζονται λέξεις αἰναι:

Λαμία, Μολαί, Καλάμει, Ἑλάτεια. — 352-

354. 1, Ἡ ἀηδὼν. 2, Ὁ Ἡρόδοτος. 3, Ἡ

Σαπφώ. — 355 ΒΟΑΣ, ΑΡΠΑ (1, Βαχχοῦ. 2, ΟΡγυιά, 3, ΑΠιον. 4, ΣΑμος). — 356.

Μηδὲνα διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ὀνειδίζει, διότι ἡ

τύχη εἶνε κοινὴ καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον — 357.

Ἡ ὀκνηρία εἶνε ἡ κλεις τῆς πτωχείας.

358. Κλέβανος, λίβανος. — 359. Ψαρά (Ψάρ, α)

— 360. Λέων. — 361. Ὁ ἀριθμὸς 726

— 362-363. 1, Βοῦς, 2, Ὑς. — 364-367

Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων ε καὶ μ σχημα-

τίζονται αἱ λέξεις: Ἡμέρα, χειμὼν, μέγας, ἄ-

νεμος. — 368-369. 1, Ὀρμος, ὄρις, κόρος

κόπος, κόλλπος. 2, Νῆσος, νόσος, ὄσος, ὄνος

πόνος, πόλος, πόλις. — 370 ΚΑΝΑΡΙΟΝ

(1, ΚΑΣτωρ. 2, ΝΑξος. 3, ΡΙον. 4, ΟΝος.)

— 371. Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς

περιουσίας· αἱ ἡ εἰκονομία εἶνε ἡ ἀριστερά. —

372. Ὀλιγολογία καὶ ὀλιγοφαγία δὲν ἔδλαφον

ποτέ.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται

κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθή-

νας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμά-

των παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συν-

αλλαγμάτων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά

μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ,

εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.
Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγέλλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὀδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφρόνους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα :

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῆρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράκιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστειλὲς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλλα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἀσπρος.